4E JAARGANG

No. 1.

Ik ben een schakel uit de gulden liefdeketen, die de geheele wereld omvat en moet mijn schakel glanzend en sterk houden.

DE GOUDEN SCHAKEL

Orgaan voor de Meisjes-Gezellen-, Padvindsters- en andere Meisjesvereenigingen in Nederland.

Adres Red.: Fred. Hendriklaan 279, 's-Gravenhage. Aile stukken, de courant betreffende, moeten aan één zijde beschreven, vóór den 15en van elke maand ingezonden worden aan de redactrice.

Den Haag, 1 Maart 1915.

Redactrice: A. MULLER.

Abonnementsprijs per 6 maanden franco per post f 0.80 bij vooruitbetaling in Nederland en voor het buitenland f 0,85. Abonnementen kunnen elk kwartaal ingaan, doch duren minstens een half jaar.

Aan onze abonnés.

Tot ons groot leedwezen deelde de administratie der drukkerij, waar de Gouden Schakel gedrukt wordt ons mede, dat zij door omstandigheden gedwongen en gehouden aan de tarieven van den Ned. Bond van Boekdrukkerijen genoodzaakt is, de maandelijksche uitgave van 160 ex. te stellen op f 21.24, waar dit vroeger f 11.50 bedroeg.

Aan onze abonnés zelf dit onder de oogen te zien. Laat ieder onzer zorgen voor steeds meer abonnés, opdat ons courantje kunne blijven bestaan.

DE REDACTRICE

Officiëele mededeelingen.

Het hoofdbestuur der E. N. M. G. V. maakt bij dezen bekend, dat zich eene nieuwe afdeeling heeft aangesloten n.l. Rotterdam, onder den naam van: Vereeniging van Rotterdamsche Meisjes-Padvindsters.

Tot ons groot genoegen heeten wij 23 nieuwe abonnés welkom, alle A'damsche M.G.,

Goed gedaan Phiete !

Rectificatie.

In ons vorige nummer zijn eenige drukfouten blijven staan n.l. in de rubriek Kampvuurverhalen. Het woord „B . . "egrepen is verkeerd geplaatst. Het verhaal, dat het meisje doet, heet „Begrepen" en dit moet dus als titel staan. Verderop staat in haar g e brande gezichtje inplaats v e r brande gezichtje. Ook staat captain steeds in 't van mannelijk, terwijl met captain leidster wordt bedoeld.

Dordrecht.

13 Februari 1915. Vanmiddag had er een samenkomst in het clubhuis plaats, dezen keer geen oefening. Het was de laatste keer dat onze 1e rondeleidster van de ronde de Ganzebloem met ons meedeed. Wegens vertrek naar Rotterdam kan zij niet meer aan onze oefeningen deelnemen. Corrie is al van het begin af er bij geweest. Eerst als padvindster en later toen deze vereeniging werd opgericht als Meisjes-Gezel. We zullen haar dan ook wel erg missen. De 2e rondeleidster van haar ronde is als 1e rondeleidster opgevolgd en Corrie Reus is benoemd tot 2e r.l. in dezeltde ronde. Deze nieuwe r.l.sters moesten toen haar belofte afleggen en daarna werd ook de vlag overgegeven aan de nieuwe 2e r.l. daar de functies 1ste r.l. en vaandeldraagster niet samen kunnen gaan.

Hierna tracteerde Corrie ons allen op thee en koekjes en onder gezellig gekout werd de rest van den middag doorgebracht. Om half vijf werd opgebroken met nog een hartelijk afscheidswoord aan de vertrekkende en een groet van welkom aan onze nieuwe rondeleidsters. Zoo was dus Corrie's laatste middag hier geëindigd. Het spijt haar ook erg dat zij er uit moest scheiden en ons spijt het ook verschrikkelijk, want als een flink en goed Meisjes-Gezel heeft zij steeds haar best gedaan en zoodoende onze vereeniging werkelijk goed geholpen.

Onze tweede weefgroep is nu aan haar stroomat bezig en die zal waarschijnlijk op de volgende oefening klaar komen, zoodat dan de 3e weefgroep aan den gang kan.

Zoo'n weefgroep bestaat uit 3 of 4 meisjes, die als volgt een matras of mat weven (een matras gebeurt precies eender als een mat, maar moet alleen veel dikker zijn, een mat is maar heel dun.)

Wij nemen vijf stokken of andere stukken hout van ruim één Meter lang en slaan die in den grond op een rij tegenover een boom of een paal of zoo iets en op een afstand daar vandaan van ongeveer 2.10 Mr. of zooveel langer of korter als we de mat willen maken. De paaltjes slaan we 20c.M „hart op hart" van elkaar en zoo diep dat ze 90 c. M. boven den grond uitsteken. Aan den boom of paal binden wij op gelijke hoogte als de paaltjes en daaraan evenwijdig een N. P. B. stok. Aan dezen stok en de toppen der paaltjes, binden we vijf stevige touwen, (stevig bindtouw is voldoende) goed vast maar met een strik die gemakkelijk is los te maken en met wat touw over. Midden tusschen elke twee touwen binden we een ander touw vast aan den N. P. B. stok en wel op dezelfde manier. Deze touwtjes zijn zoowat $2\frac{1}{2}$ Mr. lang en hun andere uiteinden worden ook weer gebonden aan een N. P. B. stok. Op den eenen stok zitten dus 9 touwtjes, op den anderen 4 touwtjes gebonden.

Het weven kan gebeuren door 2, 3, of 4 meisjes, liefst door vier. Bij de boomzijde neemt dan links en rechts van het weefgetouw een meisje plaats. Een dezer twee meisjes heeft netjes klaar gelegd een hoopje van het goed waar de mat van geweven moet worden. Het mooiste ervoor is de helm die in de duinen groeit, maar gras is ook goed en ook hooi, stroo, hei. Liefst lang natuurlijk. Is het kort gemaaid gras of zoo, dan neemt ieder meisje een hoop er van naast zich. Een (of twee) meisje(s) nemen den „lossen" N. P. B. stok vast en houden dien in de hoogte. Bij al wat zij doen en daar moeten ze goed aan denken, houden deze meisjes de v i e r touwtjes goed gespannen. Het gras (helm-stroo) wordt nu goed in de hoeken tusschen de negen touwtjes geduwd, door de beide meisjes die daar staan. Ze doen dit natuurlijk zoo vlug mogelijk. Ze roepen dan „hip!" en de meisjes die den lossen stok houden laten dien een boog naar den grond beschrijven. A l t ij d b l ij v e n d e v i e r t o u w t j e s g o e d g e s p a n n e n!! Vlug wordt dan weer een bundeltje gras in den hoek tusschen de 4 en 5 touwtjes gedaan. Hip! en nu gaat de losse stok weer naar boven in den eersten stand. Zoo gaat het regelmatig door tot de mat klaar is.

De bosjes gras moeten natuurlijk zoo veel mogelijk even groot zijn, anders wordt de mat niet gelijk van dikte en leelijk. Hoe groot ze moeten zijn hangt daar van af hoe dik we de mat willen maken. Al te dik is niet goed. Is de mat klaar dan worden de touwtjes van de beide stokken en de vijf paaltjes losgemaakt en aan elkaar gebonden. Op twee van zulke matten is het heerlijk slapen. Is de mat van gras gemaakt of van helm dan eerst goed uithangen en flink laten droog worden.

Studio-Club 35 E. 62th Street.

Lieve M. G.,

Hartelijk dank voor alle lieve brieven die ons met Kerstmis bereikten.

Je zult misschien al wel weten dat we niet naar de Indianen gaan? Omdat het Indiaansche meisje getrouwd is met een rijken ouden heer en nu in Florida woont, zoodat ze niets voor ons doen kan. Ze is mooi, vooral in Indiaansch kostuum en bijzonder elegant. Ze had een groote charme, ook in 't vertellen van haar volk en ze was o, zoo mooi dan. Je begrijpt de haat, die ze soms voelen kan als ze vertelt van het schandelijk onrecht, dat haar volk is aangedaan.

Het paardrijden is toch zoo heerlijk; elke keer is weer prettiger dan de vorige en we beginnen nu een beetje zekerheid te krijgen. Vandaag kwam Jan Luikx, een 13-jarige Hollander, ons tegen en we inviteerden hem mee. We reden met ons drieën in den ring en doordat we vroeg waren, stonden er nog een heeleboel paarden vast aan den kant, die telkens achteruit sloegen als we langs kwamen. Eén ervan brak los en galoppeerde maar rond, de gekste sprongen makend en naar alles slaand, wat wel een beetje angstig was omdat alle paarden onrustig werden, ook de onzen. Maar dat was nog niets bij den angst, toen er een groote wagen met stroo binnen kwam stormen; we moesten goed oppassen, niet naar beneden te duikelen, wat tot dusver nog niet is gebeurd. Juist dat de paarden zoo vurig zijn is heel prettig; je leert er veel van. Om nu weer op jullie vragen te komen: we hebben de Indianen wel zien dansen maar ik geloof niet, dat een ander dan degene die Indiaansch is of heel lang onder hen geleefd heeft, 't zou kunnen. Het is zoo heel karakteristiek, je moet 't Indiaansche bloed er in voelen, dus zou 't gauw na-aperij worden. Voor zoover ik weet, is er maar een ghostdance, die we natuurlijk ook kennen, hoewel ik meer van „Burn Fire Burn" en de „Moon" song houd. We zingen die hier allen zonder begeleiding met bewegingen.

Wat zal 't aardig zijn, jullie allen in ceremoniekleederen te zien en dan te vertellen van hier. Maar je moet niet denken, dat ze hier zooveel bijzonders doen; elke guardian leeft geheel op zich zelf met haar eigen meisjes. En ze doen volstrekt niets meer dan bij ons in Holland: riet vlechten, koken, naaien, verband, hoofdband en kostuums maken. We merken nu heel weinig van hen, na kerstfeest beginnen de Woensdagavonden

weer bij mrs. Gulick. Eens per maand komen allen daar en hebben een count (een soort van raads- of kampvuur) er wordt dan natuurlijk vuur gemaakt, de motionssongs gedaan en wat voorgelezen of zoo. Jullie moet natuurlijk ook vuur leeren maken, wat niet zoo heel gemakkelijk is. We brengen een paar extra planken, thunderbirds en rubbingsticks mee en zullen (na er een aan mevrouw Muller te hebben gegeven) dunkt me telkens een wedstrijd uitschrijven om er één te veroveren, lijkt jullie dat niet leuk? Wat soort costuums hebben jullie nu? Zoo als die van Lucy of anders?

Ik zou ons dierbare clubhuis wel eens weer willen zien. We kunnen soms wel heel erg verlangen naar alles en iedereen thuis maar we hebben hier zoo'n heerlijk vol leven dat we nog wel lang niet zullen terugkokomen. Je weet niet hoeveel knappe en lieve menschen we hier ontmoeten.

Veel veel hartelijke groeten van ons beiden aan jelui allen

jelui toeg.
C. en P. ARNTZENIUS.

Meisjes-Gezellen

van den

(B)andoengsche (P)advinders(B)ond.

Misschien herinnert een enkele onder jullie, Haagsche M. G's, zich nog Juffrouw Fenny van Dijk. Zij was vroeger een onzer leidsters en vertrok in 1912 helaas naar Indië.

Een dezer dagen kregen wij bericht van hare oprichting der Bandoengsche M. G.'s. Is dat geen heerlijk voorbeeld van vooruitgang en verspreiding der M. G.-beweging. En is het geen aardige gedachte dat zoo heel ver weg van ons, meisjes zijn met precies dezelfde denkbeelden en idealen, dat nu twee jaar geleden de basis werd gelegd door juffrouw Van Dijk's vertrek naar Indië?

Hieronder laat ik het een en ander volgen uit haar brief en de krantjes die ze ons zond.

Woensdag 4 Nov. 1914 kwamen zij voor 't eerst bij elkaar met den wensch lid te worden van den grooten bond die bijna in alle landen bestaat.

Zij bestaan nu uit 4 ronden, elk van 8 meisjes, die tezamen den Oranje Troep vormen. De ronden zijn: Roos, Zonnebloem, Viooltje, en Vergeet-mij-niet. De uniform mag alleen gedragen worden op de oefen- en verbandles en moet dadelijk thuis verwisseld worden. Geen r e c l a m e pakjes dus! Zij bestaat uit: een groen khaki blouse en rok, een oranje driekante doek als das, een leeren riem, een bamboe stok en hoed. De stok mag niet langer of korter dan tot je oor reiken en dient voor 't rechtop loopen en de ambulance.

Het wapen en de spreuk zijn dezelfde als de onze.

De oefenmiddag is Woensdagmiddag. Vrijdagmiddag geeft dokter De Graaff verbandles, telkens aan twee ronden.

Om de 14 dagen hebben twee ronden 2 middagen bezet: één voor ambulance en één voor oefeningen.

Allen zijn nu nog maar leerling M. G.'s. Over 6 weken worden ze geïnstalleerd als M. G.'s.

De eischen zijn dezelfde als de onzen behalve daaraan toegevoegd:

1. Eenige bedrevenheid in exertie bezitten.
2. Eerste couplet Wilhelmus.
3. 25 cent op de spaarbank.
4. Een band kunnen aannaaien, knoop, haak en oog aanzetten, een stiknaad naaien.
5. Een voedzame kampsoep kunnen bereiden.

De Bandoengsche M.G.'s zijn aangesloten bij den Padvinders Bond. Zij werken echter strikt afgescheiden en slechts bij installatie's geschiedt dit gezamenlijk. Dit is dus het eenige verschil.

De courant kwam eerst wekelijks, nu om de 14 dagen uit, de titel was eerst „de Girl-Guide", nu „de Scout".

Een volgende maal meer over haar. Een driewerf hoezee voor onze scoutzusjes van over zee en de Troepleidster juffrouw Van Dijk.

L. M.

De idealen van de Girl-Guides-beweging.

Sommige menschen verkeeren in de dwaling, dat de Girl-Guides eene vereeniging is van wildebrassen, wier eenig levensdoel is in de straten te marcheeren met een muziekcorps aan 't hoofd.

Niets berust minder op de waarheid dan deze bewering.

Het *uiterlijk* devies van deze beweging is: wees bereid, het devies van de *werkende* leden is: hoe minder uiterlijk vertoon, hoe beter en zij, die het voorrecht hadden naar Sir Robert Baden-Powell te luisteren, toen hij over dit onderwerp een lezing hield, werden getroffen door het zeer hooge ideaal, wat hij hun voorhield, een hoog ideaal van practische vrouwelijkheid en daarenboven een ideaal van speciale aanpassing in dezen tegenwoordigen tijd.

Hij toonde niet alleen aan, hoe enthousiaste vrouwen zich konden vereenigen om kleine groepjes meisjes te vormen, maar bovenal hoe de geest moest zijn, die de groepjes bezielde. Het resultaat was niet ineens te bereiken, maar vóór alles moest er gedacht worden dat de meisjes van nu de vrouwen zullen worden van de toekomst.

Juist zooals bij de Boy-scouts liggen drie doeleinden aan de beweging ten grondslag.

1e de vorming van het karakter.

2e. het verkrijgen van een gezond lichaam.

3e. het aanleeren van handenarbeid.

De weg, die naar deze drie doeleinden voert gaat langs drie wegen.

1e. discipline.

2e. tucht.

3e. verantwoordelijkheid.

Sir Robert toonde aan, dat meisjes evenals jongens evengoed de waarde kennen van kameraadschap en esprit de corps en dat zij de rol, die zij in de beweging te vervullen hebben opvatten met een soort van zelfverloochening.

Maar boven dit alles, staat het ideaal van dienst ; anderen te helpen. En hier ligt het hoofdverschil tusschen Boy-Scouts en Girl-Guides.

De dienst, die meisjes leeren, is typisch vrouwelijk .Bij gelegenheid kunnen zij ook wel aangemoedigd worden te leeren zwemmen, roeien, paardrijden, verkennen en seinen, maar dit zijn zaken, welke slechts aan weinigen ten goede zullen komen, en welke het romantische tikje geven aan de beweging. Maar het huiselijk leven is aan de groote menigte gegeven, den huiselijken arbeid, den huiselijken haard dien zij kunnen dienen. Het ideaal dat hier niets te klein is, om het goed te doen. Hoog boven practischen dienst echter plaatst Sir Robert het ideaal van vrouwelijkheid in den meest uitgebreiden zin des woords : de vrouw, wier handen een kindje kunnen houden, een zieke kunnen verplegen, die kunnen koken en braden, zoowel als planten en zaaien, teekenen als muziek maken, kortom zij, tot wie alle harten zullen uitgaan naar zonneschijn en liefde.

„Lady's Pictorial" E. H. H.

De manier om eene leidster te krijgen

(langs wetenschappelijken weg.)

Het gebeurde in een land, in een stad, waar doet er niet toe. In ieder geva l in een land, waar een vereeniging van meisjes was, die zich op padvindersgebied bewogen. Ik zegt niet, hoe ze heeten, want dan weten jelui dadelijk, wie het zijn.

Nu dan, in die stad, in het land hadden zich een tiental meisjes vereenigd, die dolgraag zich wilden aangeven. bij de meisjesbeweging, maar . . ze hadden geen leidster.

En in dat land bestond bij het hoofdbestuur de uitstekende gewoonte geen meisjes toe te laten zonder dat ze een leidster hadden. Nu moet je weten, dat er andere landen bestaan, waar dat niet 't geval is. Ieder meisje dat zich aangeeft, wordt geplaatst, of er een leidster is of niet. Je hebt dan wel kinderen, maar of ze zóó op die manier prettig werken is een andere zaak. Enfin, dat doet ook niet veel toe tot ons verhaal.

De meisjes hadden dus geen leidster en deze was toch de onmisbare schakel in de keten !

„Zie je", zei Liesbeth, „dat vind ik nu een lamme regeling bij ons hoofdbestuur. Waarom moeten *wij* nu voor een leidster zorgen ?"

„Nou Liesbeth", aldus Hetty, „ik vind, dat, als wij er bij willen komen we dan ook wel eenige moeite voor de zaak kunnen doen en 't voordeel voor ons is, dat we dan ook weten wie onze leidster is".

„Ja, dat is een wijs woord", philosofeerde Katy, we weten dan ook wie onze leidster is. En mag ik dan vragen Hetty, hoe de naam van onze dame is, want jij schijnt het te weten".

„Wel zeker", antwoordde Hetty, ofschoon ze heusch op dat oogenblik niet wist, wat ze zei : zooals ze naderhand verklaarde. „Ze heet Mejuffrouw Elsie van Heybeek, wonende Lange Houtstraat 14".

„Kind ! 't is toch niet waar, vroeg Mary, haar bij den arm trekkend, die schat met dat lieve snuitje en dat grijze haar ?"

„Dezelfde". Hetty's hart klopte snel want ze begreep, dat zij zich zelf wat op den hals had geschoven, waar ze niet meer af kon.

„En wanneer weten we het definitief ?"

„Morgen om dezen tijd". Hetty's stem klonk heel kalm ofschoon het door haar hoofd ging : jongen, jongen, dat noem ik brutaal.

Het troepje ging uit elkaar, ieder naar eigen huis.

Thuisgekomen, in eigen kamertje stond Hetty langen tijd voor het raam, in zich zelf te praten.

Plotseling lachte ze uit volle borst.

„Als ik nu niet een geboren meisjesscout ben, dan weet ik 't niet. Ik sta eenvoudig paf van mezelf. Hoe ik daar opeens met den naam van Juffrouw Elsie te voorschijn kwam is me een raadsel. Maar zie je, ze is een schat, 't eenige is, dat ik niet eens weet, of ze 't wil, want ze weet niet eens wat de padvindersbeweging en nog veel minder wat een leidster is. Bovendien 't ergste is, dat ik het haar moet vragen en eerlijk gezegd geloof ik niet eens, dat ze weet wie ik ben. Ik zal moeder eens raad vragen".

En naar de kamer gaande die naast de hare lag en waar haar moeder op den grond zat naast twee even groote blonde meiskes, viel ze uit :„

„Zeg Moeke, kent u juffrouw Elsie van Heybeek ?"

„Elsie van Heybeek ? ja, laat eens denken". En na een oogenblik :

„Maar natuurlijk , Elsie is toch één der dochters van Mevrouw van Heybeek uit de Lange Houtstraat. Die ken ik heel goed. Wat wou je met Elsie, Hetty ?"

„Moeke, ze moet onze leidster worden", antwoordde Hetty, „en vanavond nog moet ik het haar gaan vragen, maar ik weet heusch niet, hoe ik dit aan moet leggen". „Weet jij 't niet Tieneke", vroeg ze 't ééne blondje, lachende bij haar neerknielende.

Tieneke en Ellen waren tweelingen, de eenige zusjes van Hetty, haar grootste bezit, die geboren waren toen Hetty 11 jaar was. Tieneke en Ellen waren nu 2 jaar geworden en hielden dol van de groote zuster. Maar de twee blondjes wisten haar niet uit den brand te helpen en Moeke wilde 't niet, omdat ze Hetty steeds geleerd had op eigen beenen te staan en verantwoordelijk te zijn voor haar daden.

En zoo stapte Hetty dan tegen acht uur met Moeke's verlof naar de Lange Houtstraat. Het ging als in een droom en ze ontwaakte eerst toen ze weer veilig thuis in bed lag en Moeke haar even goeden nacht kwam zeggen.

„Je mag wel trotsch op me zijn, Moeke", zei ze, „want ik begrijp nog niet, hoe ik dit alles zoo gauw en goed heb klaargespeeld. De geest van de meisjesscouterij komt al over me, vóór ik er nog toe behoor".

„Nu dan, de trotsche moeder van de flinke meisjesscout in spé kust haar goeden nacht en vraagt in alle nederigheid of ze misschien morgen iets van de plannen zal mogen vernemen".

„O, moeke moeke mijn, jij gaat er ook nog aan, bedenk dat wel, zóó gemakkelijk kom je er niet af en Tieneke en Ellen ook niet, het heele huishouden gaat er aan, eenig !"

En na een nachtzoen ontvangen te hebben, sloeg ze de dekens over haar hoofd en doorleefde nog eens 't angstige oogenblikje, toen juffrouw Elsie vóór haar zat en met haar vriendelijk gezicht haar toeknikte en haar prees voor haar eerlijke rondborstigheid. Maar ze wist niets van die meisjesbeweging af en nog veel minder wat een leidster was en wat deze voor taak had. Doch toen ze hoorde, dat de meisjes zonder haar nooit tot die beweging konden behooren, had ze dadelijk haar beide handen uitgestoken en gezegd :

„Dan kunnen jelui vast op me rekenen. „Misschien wil je moeder me wel behulpzaam zijn en als jelui beloofd ook de helpende hand te bieden, zullen we met vereende krachten er wel komen. Ga nu rustig naar huis en verzin maar gauw een mooi naampje voor ons clubje".

Dit alles herinnerde zij zich nog eens en met een heerlijk rustig gevoel sliep ze in.

Natuurlijk was het den volgenden morgen mooi weer ; 't is altijd mooi weer in verhalen, dus was 't hier ook mooi weer. Je kunt dat alles er zoo rustig bij schrijven wanneer je maar waarheid schrijft. En dit verhaal is waar, vraag het maar aan Mejuffrouw Carr uit . . . . .o, ja, ik zou me niet verraden.

Den volgenden morgen met 't mooie weer was de plechtige intrede van Elsie van Heybeek in 't clubje meisjes, dat zich een naam gekozen had : „het vroolijke vlammetje".

De meisjes hadden zich voorgenomen steeds vroolijk en opgewekt te zijn en werkelijk als vlammetjes te schitteren. En hoe zij met deze ongeoefende leidster één der beste werkende ronden werden, vertel ik de volgende maal Ik wil jelui wel vooruit vertellen, waarom zij zoo goed slaagden. De leidster hield van meisjes en zij gaf heel haar liefhebbend hart, de meisjes waren dol blij, dat zij zelf hare leidster gekozen hadden en stelden er een eer in, dat deze trotsch op haar kon zijn.

Ik geloof, dat het hoofdbestuur in dat land 't aan 't rechte eind had en dat deze manier de eenige weg is om blijvende resultaten te bereiken.

M. v. d. M. G.

Kampvuurverhalen.

II.

Hoe de Korenbloemen hun kraal wonnen.

Jo, de houtaandraagster had tezamen met „de moeke" het vuur gebouwd en bij gebrek aan vuuraanmaakster waarvoor ze nu allen druk werkten, het ook ontstoken. Nu kwamen ze van alle kanten aangeloopen, 6 korenbloemen. Van verschillende richtingen kwam er telkens een aanslenteren en zat in den kring neer.

„Zijn we er allen ?" vroeg „de moeke"

„Neen, ik nog, denk om mijn „besproken plaats hoor, naast „de moeke" klonk een heldere stem uit de duisternis buiten den vuurkring.

Even later kwam Hanty, 1ste R.-L en tevens ziel van de ronde, te voorschijn. Allen waren het erover eens dat je zonder Hanty Bikhorst, geen pret kon hebben. Blauwe vroolijke oogen had Hanty en dikke donkere vlechten en een blozend, aardig gezichtje.

Een eenig kind ! En dat was ze, misschien een beetje voortvarend en gauw met haar oordeel klaar.

Ze plofte naast de hoofdleidster neer en kibbelde vriendschappelijk met Anne om een punt van haar plaid. Om haar heen was geroezemoes van stemmen, want pas aan 't kampvuur kwamen de tongen goed los weet je. Rondom haar was de donkere avond zonder maan of sterren, en als de vlammen even opflikkerden zag je een glimp van witte tenten. Links was een groot gevaarte met hol oog, dat dreigend keek — de waterton en rechts de enkele dennenboomen waar de wind telkens even doorheen floot met kleine vlagen. Boven hare hoofden een lage grijze lucht en achter haar gekabbel van den kleinen stroom. En in 't midden, wel, in 't midden was haar eigen kampvuur met haar eigen moeke ; alles heel veilig en vertrouwd.

Langzamerhand zwegen de stemmen en allen kropen wat dichter bij elkaar. Veel leuker, hé, zoo'n klein kampvuur, alleen onze ronde" aldus Willy.

Koor van instemming. Daarna stilte .De 3 klaproosjes en ericatjes waren met Juffrouw Breemann voor een heelen dag en nacht naar de „B'sche" die nu in Apeldoorn kampeerden. Wel leuk voor haar, maar 't was toch ook gezellig dien heelen dag de kampplaats voor je

zelf te hebben en de korenbloemen hadden er een gezellig dagje van gemaakt dat kan ik je verzekeren.

„Overmorgen weer naar huis, gaapte Lous en wierp met dennenappels in de dansende vlammen. Wat zijn die 14 dagen omgevlogen, hé ?

„Nou ; moeke gaan we 't volgend jaar weer ?

„Misschien".

„Moeke, vroeg Hanty met ondeugende blauwe oogen krijgen wij geen preek van je op dit ons laatste kampvuur ?

„Ja, korenbloemen, dit zal de laatste preek buiten zijn." Ze schoven allen om haar heen en nieuw hout werd op het vuur gelegd.

De moeke kon zoo heerlijk preeken en ze had zoo'n lief gezicht en zoo'n zachte stem, echt een „moeke's gezicht en een moeke's stem."

„Mijn geliefde hoorderessen luistert naar „de moeke": dit van Hanty.

„Neen kinderen, alle gekheid op een stokje. Waarover denk jullie wel dat 't gaat ? Vragende gezichten en opgetrokken wenkbrauwen.

„Eenheid kinderen !

„Eenheid moeke, wij zijn toch tamelijk één, hé ?

„Vindt je Jo ? En Nelly en Netty die verleden jaar uittraden ? En Marietje die geen twee maanden geleden ons verliet ? Jullie kern, Jo, Lous, Willy, Bets en Gretha is goed. Maar denk eens na. Gretha trad uit toen ze 18 was en Hanty kwam bij jullie als 1 ste R-L. Na dien tijd ging 't goed zoo tamelijk ten minste, maar let nu eens op. Jullie 5 zitten bij elkaar in de klas, zijn even oud en vriendinnetjes en M. G's. Maar als Jo nu eens bleef zitten of Lous wegging of stel eens dat Hanty's vader overgeplaatst werd, zouden jullie dan nog zoo „een" zijn ? Nu ja in 't begin, brieven schrijven enz. maar daarna ?

Ach, kinderen, de eenheid .....

't Is zoo'n mooi woord en we hebben er altijd ons mond zoo vol van, maar wat doen we. Kon het jullie wàt schelen dat Nel en Netteke en Marietje er uitgingen ? Heeft een van jullie eenige moeite voor haar gedaan ? Heeft Hanty als 1 ste R-L zich iets om haar bekommerd ?

Hanty kreeg een kleur :

„Maar Moeke, Marietje was zoo'n vreeselijk kind en Net voelde er niets meer voor en u heeft zelf gezegd.... „En toch zegt Hanty altijd dat de Korenbloem steeds één is en éénheid betracht.

„Nou ja ...

„N-een, niet „nou ja". Niet zeggen maar doen. Zal ik jullie wat vertellen, kinders. Onze groote Hollandsche fout is vrijheid. Wij kennen geen tucht ; geen tucht in de M-G-V geen tucht in huis, boos worden om een kleinigheid, badge's inleveren, er uit gaan en er later spijt van hebben. Vrij zijn en vrij blijven ! Geen tucht, slechts vrijheid. Discipline kennen wij Hollanders niet.

„Maar moeke, riep Ans met een quasi boos gezicht van over het vuur, dat kunnen we ons toch maar niet laten welgevallen.

„Wat waarheid is, moet gezegd worden. Ans. Waarom zijn Engeland en Amerika zoo groot wat M.G.V. betreft ? Omdat ze tucht hebben, omdat ze weten dat zeM.G.'s zijn en niet om een pretje. Omdat ze é é n zijn. Eén in haar ronde, alles geregeld, alles gedisciplineerd. O, Korenbloemen, korenbloemen, dat ik het jullie moest zeggen. Jullie vormen de langst bestaande ronde, sommigen van jullie begrijpen een beetje wat eenheid is. Op jullie moest men vast op aan kunnen, jullie moesten de beste M.G's zijn. En vooral geen toon van : „Wij zijn de Korenbloemen wij zijn een goede ronde" met een blik op Toos Haakstra, die bloosde.

't Is erg moeilijk moeke, zeide Lous, de baby. Voor al als er kinderen zijn die je niet uit kunt staan.

„Ja Lousje, juist omdat het moeilijk is. Kinderen ! Allen keken op. Moeke's stem klonk zoo vroolijk en haar oogen waren vol pret.

„Zeg het ons gauw moeke, gauw".

Kinderen, ik loof een kraal uit, een heel mooie kraal wanneer jullie na een jaar een daad hebt gedaan, die getuigt van „goeden rondegeest", een „eenheidsdaad"

Maar jullie moet het onbewust doen, niet uit hoop voor de kraal. En het zal een geheimpje zijn tusschen jullie en mij. Alleen tusschen ons en zij glimlachte teedervroolijk. Nemen jullie het aan ?"

„Ja, hé ja".

„Maar moeke hoe zal je het weten ?" vroeg Hanty.

„De moeke heeft heel goede oogen is 't niet ?"

Allen lachten. En daarna moesten Jo en Anne guitaar en mandoline spelen en ze zongen van „Tineke v. Heulen, en „Elck prijs zijn lief" en „'t Maseurken".

Zulke gelukkige gezichtjes om 't stervende vuur en zulk een rustige stilte alom.

De korenbloem had rietvlechten in 't clubhuis. 't Was in 't begin van den winter, de gelukkige kampdagen waren voorbij allen waren weer terug in de stad en aan 't werk. Toos had de korenbloem verlaten en er was een heele scène over geweest.

„Ziet u nu wel dat we geen eenheid kunnen hebben" had Hanty gezegd die 't zich erg had aangetrokken, vooral na 't gesprek om 't kampvuur.

Nu was er een ander meisje bijgekomen Sylvia, een stil, donker meisje. De anderen wisten eigenlijk niet wat je aan haar had. Ze hielp graag anderen en ging zoo'n beetje haar eigen gang. Ze was bijna even oud als Hanty, dus bijna 17. Soms kon ze bijna norsch zijn. Maar Anne had ontdekt dat ze toen Lous, of Baby ziek

was bijna altijd bij haar was geweest, haar had voorgelezen en vruchten gebracht en aardige donkere baby hield sindsdien het meest van haar. Een ding had Sylvia wat de anderen haar niet konden vergeven. Ze hield niet van Hanty. Ze liet het merken en ééns had ze het zelfs gezegd. Hanty begreep niet wat ze aan haar had en vond het vervelend dat ze Baby van haar had vervreemd. Toch deed ze haar best het niet te laten merken. En nu zaten zij allen in de groote lage clubkamer te rietvlechten. Het vuur in den haard ging langzaam uit. De schemering kroop in het vertrek en de een na de ander staakte haar werk en kwam bij de groep om de kachel zitten.

„Toe Sylvia kom nu ook. We kunnen dan verder beraadslagen over het installatie feest. Hanty heeft een plan.

Sylvia zat in de vensterbank en werkte aan haar mandje. Zij was dien middag nog stiller dan gewoonlijk geweest.

Ze praatten even door.

Toen kwam Lous naar haar toe :

„Toe nou Sylvia, je bederft je oogen en het za lzoo leuk zijn om het plan te hooren. !

Maar voordat ze bij haar was klonk het koel uit de vensterbank :

„Ach, ik doe toch niet mee. Met November ben ik er uit".

Er was een pijnlijke stilte. Toen vroeg Hanty scherp :

„Waarom ?"

„Ach !"

„O, de juffrouw heeft geen zin, de aardigheid van 't pakje is er af."

Het was het domste, wat zij had kunnen zeggen.

„Zooals de waard is, vertrouwt hij zijn gasten. Bovendien, de reden van mijn er uitgaan is mijn eigen zaak, hé ? Ik zal haar wel vertellen aan mijn Leidster, was het hooge antwoord.

Zij stond op en schudde haar schoot uit. „Ik ga." „Goe den dag allemaal" en ze verliet de kamer.

Lous liet haar uit. Bij de deur legde zij haar hand op die van Sylva.

„O toe, Sylbvia. Waarom ?"

„Nergens om Baby," klonk het kortaf en de deur sloeg dicht.

Dien avond bij „de moeke" waren ze er allen. En allen hadden het over Sylvia.

„Verbeeld je dat onze ronde nu weer verbroken wordt door zoo'n kind." zeide Hanty minachtend.

Voor dat ze wat kon antwoorden, werd de deur opengegooid en binnen stormde de Baby.

„O.....riep ze ademloos, „o, ik weet wat er met Sylvy is. " Ze slipte in den stoel naast „de moeke."

„Even eerst op adem komen, dan mag je vertellen" zeide deze.

Allen verdrongen zich om Lous.

Maar Moeke duldde niet dat ze vertelde, eer ze uitgeblazen was.

„Nu dan, jullie weet dat Sylvia's vader in Indië is. Haar moeder is dood en nu is zij bij haar tante in huis en dat is toch zoo'n draak. Ik kwam bij haar om wat terug te brengen en was op haar kamer en ze zat toch zoo te huilen. Ze denkt, dat wij haar niet kunnen uitstaan en ze zegt dat iedereen wat doet en zij alleen niet en niemand vertrouwt haar. Tante zegt ook altijd, dat ik toch niets kan en doe, zei ze en o, ze huilde zoo.....

En toen barstte kleine Lous in tranen uit. Ze was pas 13 jaar en de wanhoop van het groote meisje had diepen indruk op haar gemaakt.

Het was zoo'n eenzaam figuurtje geweest, Sylvia op haar donkere koude kamer en het was zoo vreemd dat groote Sylvia, die haar vroeger troostte in haar ziekte nu zelf zoo'n verdriet had. „Baby, o Baby, niemand houdt van mij" had ze gesnikt.

Ieder deed wat, om Lous te troosten. Hanty gaf haar thee, Willy trok haar schoenen uit en allen praatten tegelijk.

Hanty was stil. Ze dacht aan haar eigen prettig leventje van eenigst, wat verwend meisje. Ook de moeke was stil, en keek even naar haar. En toen Hanty om half tien bij 't scheiden tot haar ronde sprak met een scherp, commando, kortaf : Korenbloemen morgen om kwart voor tien aantreden bij Sylvia Langman" glimlachte zij.

Om kwart voor tien waren zij er en om tien uur op Sylvia's kamertje. Ze zat te werken en toen allen binnenkwamen keek zij verbaasd op en gleed een gloeiende blos over haar wangen.

Ze kwamen allen binnen en even was er een verlegen stilte. Toen kwam Lous naar voren en keek haar met haar donkere oogen smeekend aan.

„O, toe Sylvia, wij kwamen je vragen om er weer in te komen. 't Is heusch alles onzin van dat niet houden van ons."

„Ja Sylvia, je bent altijd zoo stil en wij dachten...." zeide Ans.

„Dat jij ons niet uit kon staan" vulde Willy aan en nu kwamen wij je vragen of je toch blijven wou."

„Hè ja, Sylvia", aldus Jo, „we zouden zoo'n leuke ronde kunnen hebben, toe probeer het maar eens."

Toen stapte Hanty naar voren : „Syl, ik ben R. L. en het wàs niet erg aardig van me dat over de uniformen te zeggen. Zie je, we wilden zoo graag een goede ronde worden, echte M. G.'s allemaal. Tot nu toe hebben wij geen tweede R. L. gehad, omdat wij toch onder „de moeke" werkten. Wil jij — en ze strekte haar hand uit — mijn tweede R. L. worden" ?

Sylvia's oogen vulden zich met tranen.

„Graag, Hanty en ik zal....ik zal mijn best doen".

„Leve de korenbloemen" riep Ans en verbrak daarmee de verlegenheid.

De geheele ronde stond aangetreden voor de bestuurstafel op het installatiefeest. Langs de wanden vele belangstellenden en daarvoor twee rijen M. G's in harr witte uniformen. En voor de bestuurstafel de korenbloemen in haar midden Sylvia Langman. Zij stond tusschen de punten van het vaandel en voor haar lag het verweerde veel gebruikte schild. Om haar heen ernstige gezichtten en voor haar Baby's stralende bruine oogen.

De presidente sprak nog steeds, de heldere stem vulde de hoeken der groote zaal, de donkere oogen keken heel ernstig.

„Korenbloemen, een meisje heeten jullie vandaag welkom, een blaadje meer in de bloem van je ronde, een schakel meer in de keten. Mogen jullie steeds aan dezen dag terugdenken als er moeilijkheden komen in de ronde, dezen dag, waarop ik ieder meisje deze kraal geef.

De Leidster verzocht mij ze jullie te overhandigen, omdat de korenbloem een belofte hield, die ze lang geleden gaf."

Ze keken allen naar „de moeke", die tusschen de andere leidsters stond en toen riep Hanty plotseling heel onceremonieel. „Lang leve onze Leidster. Hiep, hiep, hoera."

En zoo kreeg de Korenbloem haar kraal.

M. G. S.

JAARVERSLAG

VAN HET HOOFDBESTUUR.

Er is veel gesproken en gestreden over de vraag, of er al of niet een Hoofdbestuur zou worden ingesteld. Reeds in het voorjaar van 1914 werd een Statutenwijziging ontworpen, waarin het Hoofdbestuur werd geregeld; in Mei en Juni werd over het ontwerp vergaderd, zonder dat het Bestuur tot een beslissing kon ko men.

Tenslotte werd een wijzigingsontwerp aangenomen op de Bestuursvergadering van 2 October 1914, waartoe Mevrouw Hammes, Mevrouw Bingham en Mevrouw Van den Bergh waren uitgenoodigd. Mevrouw Van den Bergh was verhinderd de vergadering bij te wonen.

Het Hoofdbestuur bestaat thans uit drie leden van het Bestuur van iedere Afdeeling, en een jur. adviseur. De Voorzitster en de Secretaris worden uit en door de leden gekozen.

De werkzaamheden van het Hoofdbestuur bepalen zich tot het vertegenwoordigen van de vereeniging, tot het oprichten van Afdeelingen en tot het benoemen en ontslaan van de Voorzitsters en Hoofdleidsters der Afdeelingen.

Op het oogenblik bestaat de vereeniging uit 4 afdeelingen, namelijk:

Afd. Den Haag, met 40 M. G.'s, Hoofdleidster Mevrouw Muller.

Afd. Amsterdam, met 61 M. G.'s, Hoofdleidster Mevrouw Cijfer.

Afd. Leiden, met 13 M. G.'s, Hoofdleidster Mevrouw Hammes.

Afd. Rotterdam, met 33 M. G.'s, Hoofdleidster Mejuffrouw M. Bremer,

terwijl in Dordrecht 16 M. G.'s werken onder de leerling-leidster Mejuffrouw M. de Gelder, voorloopig nog zonder Hoofdleidster en zonder Bestuur.

JAARVERSLAG der Afdeeling Amsterdam van de Nederlandsche Meisjes-Gezellen Vereeniging Februari 1914—Februari 1915.

Met voldoening mogen we op het afgeloopen vereenigingsjaar terugzien. De Amsterdamsche Meisjes-Gezellen hebben zich dapper geweerd waar hulp te verleenen was en dit binnen haar bereik viel en verwierven zich daardoor sympathie en waardeering van „Bond van Orde" „Steuncomité" (waarvan een schriftelijke dankbetuiging ontvangen werd) en van het „Comité tot Huisvesting van Belgische Vluchtelingen", De grootere meisjes volgden den verpleegcursus, welke in het clubhuis der M. G. V. door Mevr. Cijfer gegeven werd aan dames en meisjes, die zich beschikbaar wilden stellen voor het Roode Kruis. Dit jaar werd op verzoek van Mevr. C. een spoedcursus in volkskoken gegeven op de oude Amst. Huishoudschool, waar verscheidene meisjes van profiteerden. Verder leerden de meisjes dit jaar zilverdrijven, rietvlechten, knippen en naaien van ondergoed en andere handwerken. Hard werd er gewerkt om onze linnenkast van lakens en sloopen te voorzien en nette stapeltjes hoopten zich daarvan naast elkaar op; aangevuld werden de planken met waschlapjes, handdoeken, kruikenzakken, hemden, windsels, driekanten doeken. Veel hiervan doet sinds September dienst voor de Belgische Vluchtelingen, waarvoor wij eerst ons clubhuis openstelden, terwijl later een aangrenzend benedenhuis door onze meisjes voor ze ingericht werd, hetwelk nog bestaat. Met Sint-Nilolaas werd een aardig feest aan Belgische en Hollandsche kinderen gegeven en met Kerstmis voor een kerst-

Zie vervolg verslag inliggend blad, blz. 9 en 10.